

Staatscommissie Rechtsstaat
Prof. dr. H. Kummeling
Turfmarkt 147
2511 DP DEN HAAG

info@staatscommissierechtsstaat.nl

Datum: 6 juli 2023

Betreft: Informatie CIO

Uw kenmerk:

Ons kenmerk:

Geachte heer Kummeling,

De morele wortels van onze democratische rechtsstaat zijn intrinsiek en historisch verbonden met centrale noties uit de Joods-Christelijke wereld- en maatschappijvisie, zoals bijvoorbeeld de waardigheid van de mens en de legitimiteit van het overheidsgezag. De ingrijpende wijzigingen van het religieuze en levensbeschouwelijk landschap en het dominante discours van de afgelopen decennia heeft ingrijpende gevolgen gehad op juist deze Joods-Christelijk wereld- en maatschappijvisie. Het CIO wordt steeds vaker geconfronteerd met vormen van “religieus analfabetisme” d.w.z. een gebrek aan kennis en begrip voor het eigen karakter en de eigen positie van kerken, of respect voor expliciete levensovertuiging. In het verlengde daarvan willen wij in deze brief onze zorg delen over de toenemende druk op de vrijheid van godsdienst voor de Joodse en Christelijke gemeenschappen die wij vertegenwoordigen. Dit uit zich bijvoorbeeld in toenemende nadruk op ‘individuele’ klassieke grondrechten ten opzichte van ‘collectieve’ klassieke grondrechten.

bezoekadres

A. van Ostadelaan 140

postadres

Postbus 13049
3507 LA Utrecht

telefoon

06 - 48 45 96 04

e-mail

info@cioweb.nl

website

www.cioweb.nl

Godsdienstige autonomie

Uiteraard kan het beginsel van vrijheid van godsdienst, hoe belangrijk ook, door een overheid worden beperkt vanwege publieke belangen. Godsdienstvrijheid is immers geen absoluut recht, zoals het recht op leven of het verbod op marteling. Artikel 6 Gw erkent het recht op vrijheid van godsdienst, individueel en in gemeenschap met anderen, “behoudens ieders verantwoordelijkheid volgens de wet”. Deze mogelijkheid tot beperken van het grondrecht op godsdienstvrijheid dient echter wel proportioneel te zijn in relatie tot het publieke belang. Hoe groter het publieke belang dat moet worden beschermd, hoe groter het recht om beperkingen op een grondrecht toe te staan. Dit proportionaliteitsbeginsel speelt een grote rol in de rechtspraak. Het legt ook een zekere en terechte verantwoordelijkheid bij de organisatie van de geloofsgemeenschap. Echter, in het maatschappelijke en politieke discours is een steeds verdere verschuiving zichtbaar ten nadele van de Godsdienstvrijheid. De voorgenomen wetgeving van voormalig minister

Wiersma zoals beschreven in de Kamerbrief over de voortgang van de beleidsagenda informeel onderwijs van 24 mei 2023, illustreert dit. Wij vragen aandacht voor deze onwenselijke ontwikkeling.

Verhouding tussen kerk en staat

Nederland is een rechtsstaat, ingebed in een democratisch bestel. Ten onrechte wordt Nederland nog wel eens aangeduid als een seculiere staat. Onder seculier wordt doorgaans verstaan: niet bepaald door kerken of religies, maar geregeerd door een 'neutrale' overheid. Dit is een onjuiste typering. Neutraal betekent hier slechts dat de overheid geen onderscheid maakt. Voor haar zijn alle religies en levensbeschouwingen gelijk. Zij bevoordeelt de ene stroming, stem of persoon niet boven een andere. Juist omdat de overheid zich neutraal opstelt, is zij seculier noch christelijk. Seculier staat slechts voor één specifieke, ééndimensionale instrumentele levensovertuiging. Het is daarbij zelf dus slechts ook één van de vele levensovertuigingen die in het plurale Nederland te vinden is.

Een democratie kan alleen goed functioneren als alle burgers in vrijheid en gelijkelijk kunnen participeren. Zij is gericht op goed *samen*leven. Het goede wordt rechtstatelijk vormgegeven door respect voor grondrechten die aan iedere burger toekomen. Vanwege de diversiteit van mensen moet er binnen de kaders van de democratische rechtsstaat principieel ruimte zijn voor verschil. Die verschillen worden nogal eens als "lastig" ervaren door diezelfde overheid die onder invloed van -post-modern denken over zaken als ethiek, gender, diversiteit maar ook over digitalisering, efficiëntie of antiterrorisme gelijktijdig ook veel stuurt op gelijkvormigheid, beheersing en controle. Het voorschrijven van één juiste visie lijkt steeds meer momentum te krijgen ten koste van waardevolle pluriformiteit. Deze dominante uniformiteit lijkt weinig geduld of begrip te hebben voor de Joods-Christelijke wereld- en maatschappijvisie die haar voortbracht.

Nationaal en internationaal

Nederland heeft zich gebonden aan de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens (1948) van de Verenigde Naties en het Europese Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens (1948) van de Raad van Europa. De morele kern van deze verdragen is de waardigheid van de mens, een notie ontleend aan het gedachtegoed van de Joods-Christelijke traditie en het klassiek humanisme. Door de daar beschreven vrijheid van godsdienst, die als een van de rechten van de mens geldt op grond van o.a. eerdergenoemde internationale verdragen hebben niet alleen individuen de godsdienstvrijheid maar hebben geloofsgemeenschappen (waaronder kerkgenootschappen) de vrijheid om zowel in het openbaar als privé hun godsdienst te belijden in erediensten, onderricht, in praktische toepassing ervan en in het onderhouden van geboden en voorschriften (art. 9 lid 1 EVRM). De overheid kan deze uitoefening slechts beperken bij wet en alleen wanneer de veiligheid of openbare orde dit noodzakelijk maakt. Geloofsgemeenschappen genieten daarnaast de vrijheid van vereniging (art. 11 EVRM en art. 8 Grondwet). Geloofsgemeenschappen hebben dus bijvoorbeeld ten principale de vrijheid om erediensten te houden en godsdienstonderwijs te geven zonder dat daarvoor toestemming van de overheid nodig is. Zowel de individuele gelovige als de geloofsgemeenschap heeft daarmee recht op zijn of haar *eigensoortigheid*. Beiden staan onder druk, waarbij dit voor de tweede nog meer lijkt te gelden dan voor de eerste.

Afsluitend

Zoals bekend en hierboven toegelicht is de vrijheid van godsdienst in de Nederlandse grondwet en in het EVRM goed geborgd. De dominante aanwezigheid van een tijdsgeest die zich kenmerkt door onbekendheid of ongemak met bepaalde klassieke waarden vanuit de Joods-Christelijke wereld- en maatschappijvisie, maakt echter dat wij er belang aan hechten om te benadrukken dat in de afweging van de grondrechten geen verschuiving mag optreden. Met andere woorden een -verdere- verschuiving van de 'collectieve' klassieke grondrechten naar de 'individuele' grondrechten zou onwenselijk zijn. Hier bestaat bij het CIO en bij onze achterban grote zorg over.

Drs. J. Smit,
Voorzitter CIO